

РЕШЕНИЕ

№ 477

гр. София, 23.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12295** по описа за **2019** година докладвано от съдия Теодора Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] чрез управителя А. Р. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 8380 от 11.01.2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 105-ти състав по НАХД № 14330/2018 г., с което е изменено наказателно постановление № 22-004244/12.07.2018 г., издадено от директора на Д „ИТ“ - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева, за извършено нарушение на чл. 22, ал. 2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските /НРВПО/, намалено на 1 500 лева.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановеното решение. Твърди се, че е налице неяснота в изложената фактическа обстановка, поради което не става ясно кога е започнало ползването на платения годишен отпуск и дали е бил поискан и разрешен. Възражава се още, че съда е следвало да приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се отмени изцяло.

В съдено заседание, касаторът се представлява от адв. Т., който поддържа касационната жалба.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ /Д „ИТ“/ - С., чрез процесуалния си представител юрк. С., оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска Прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, СРС е приел следната фактическа обстановка:

При извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма] на 29.05.2018 г. на място в стопанисван от дружеството обект – магазин, на адрес [населено място], [улица], бл. 170 са изискани и представени документи. При преглед на трудовото досие на Р. Начева С. към м.08.2017 г. било установено, че полагала труд за дружеството-жалбоподател, като е ползвала годишен платен отпуск през месец август в размер на 10 дни, във връзка с който, обаче, не е подавала нарочно писмено искане до работодателя, като същият е бил начислен и изплатен изцяло.

За да измени наказателното постановление, СРС е приел, че извършеното нарушение по чл. 22, ал. 2 от Наредба за работното време, почивките и отпуските е доказано по несъмнен начин и тъй като не бележи по-висока степен на обществена опасност от обичайните случаи, е намалил финансовата санкция в минимален размер. Направен е извод, че при съставянето на АУАН и издаване на атакуваното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Касационната инстанция, приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, който е стигнал до законосъобразни правни изводи, че е осъществен съставът на административното нарушение, които напълно се споделят от настоящия съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от НРВПО платеният годишен отпуск се разрешава въз основа на писмено искане на работника или служителя до работодателя. Нарушението на нормата е формално и законодателят не го е обвързал с настъпването на определен съставомерен резултат. Безспорно е установено, че е налице трудово правоотношение между дружеството и работника С., както и че последната е ползвала платен годишен отпуск в размер на 10 дни през месец август 2017г.

Неоснователни се явяват направените от касатора твърдения за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като в конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани обезпечаването на правата и интересите на наети лица, а подобна практика може да застраши правата на потенциално неограничен кръг лица, наети от дружеството-жалбоподател, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

За така извършеното административно нарушение, правилно [фирма] е санкциониран на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, като СРС е изменил НП и му е наложил имуществена санкция в предвидения в закона минимум.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна

на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.
По изложените съображения, Административен съд София-град, XVII касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 8380 от 11.01.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав по НАХД №14330/2018 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] с управител А. Р. Т. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ /Д „ИТ“/ - С. съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.